

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 76.

Fjerde Sessions tredie Samling.

21de Møde.

Mandagen den 11te Juli.

(Forts.)

Finantsministeren (fortsat): Naar den ærede Rigsdagsmand har fundet, at det, som passerede den 19de April, var meget ubehageligt, og at vi Alle lide derunder, saa er det en individuel Sag for ham. Om det har været ham ubehageligt, det veed jeg ikke, Regjeringen har det ikke været ubehageligt, og jeg troer, at det for Mange ikke har været ubehageligt i sine Følger. At det har maattet være Regjeringen høist ubehageligt, at maatte gaae til dette Skridt, er en Selvfølge; men, hvad Følgerne af dette Skridt angaaer, hvorover den ærede Rigsdagsmand besværer sig, saa troer jeg, at Landet i det Hele vil befinde sig vel derved, og jeg haaber ogsaa, der skal komme den Tid, da den ærede Rigsdagsmand selv vil befinde sig vel derved. For saavidt han nu ikke finder, at det, der passerede den 19de April, er denne Sag uvedkommende, behøver han jo heller ikke at give mig Ret deri; det er tilstrækkeligt, naar han giver de forskjellige Formænd Ret, som i den Henseende have bragt i Grindring, at det, der dengang passerede, er disse Spørgsmaal uvedkommende. Naar den ærede Rigsdagsmand atter idag har fremsat adskillige Bemærkninger om Datoer, hvoraf han vil udelede forskjellige Resultater til Ugunst, ikke for Loven, men for mig — vi have nu ikke med Loven at gjøre, men med Finantsministerens Seendragtighed i Henseende til Loven — saa maa jeg finde det nødvendigt, siden han saaledes har bragt mig specielt paa Tapetet, noget at imodegaae hans Citater. For det Første gjorde han opmærksom paa, at det var en utidig lang Tid, der var brugt til Dver-

sættelsen af den engelske Propostion, fra de første Dage i Marts til den 10de Marts. Jeg skal i den Henseende svare ham, at det ikke er i Finantsministeriet, at Oversættelser af den Art finde Sted; naar der indgives et formeligt Forslag til Regjeringen i et fremmed Sprog, saa er det en Selvfølge, at man forlanger det i det danske Sprog, og dernæst er det Vedkommende, som fremsætter Propostionen, som har at meddele en verificeret Oversættelse, men ikke Finantsministeriet. Det er alisaa ikke Finantsministeriets Skyld, ligesom det, efter hvad der er mig personlig bekendt, heller ikke er at lægge den Vedkommende til Last, at han ikke har kunnet bringe Oversættelsen tilveie førend den 10de Marts. Dernæst gjør den ærede Rigsdagsmand en forunderlig Slutning. Han siger nemlig: nu er Loven ikke mere moden, end den var i Marts, og der er siden Marts ikke passeret nogen Ting. Den Erklæring, som Major Dreyer yderligere skulde indsende, er endnu ikke kommen, men der stoler den ærede Rigsdagsmand dog maaskee vel meget paa, at Alle ikke have disse Datoer saaledes optegnede som han, og derfor ikke strax kunne gribe ham i en urigtig Slutning. Major Dreyers foreløbige Betænkning, som nu foreligger, var nemlig ikke tilstede i Marts; den blev først indhentet fra Indenrigsministeriet, som forlangte den Betænkning, der fra Finantsministeriets Side blev afgiven, og den blev fra Indenrigsministeriets Side — jeg troer 1 a 2 Dage, efterat Indenrigsministeriet selv havde modtaget den — oversendt til Finantsministeriet den 14de April; da var det, at det skete under 19de April, som den ærede Rigsdagsmand meget beklager at være skeet. Naar den ærede Rigsdagsmand forsikrer, at, hvis Regjeringen strax havde slået til, kunde vi nu have havtt Contracten